

מסכת מגילה

פרק ד

א. הַקּוֹרֵא אֶת הַמְגָלָה עוֹמֵד וַיֹּשֶׁב. קָרָא אֶחָד, קָרָאוּה שְׁנִים, יָצָאוּ. מָקוֹם שְׁנָתוֹן לְבָרָךְ, יָבָרָךְ. וְשֶׁלֹּא לְבָרָךְ, לֹא יָבָרָךְ. בְּשַׁנִּי וּבְחַמִּישִׁי וּבְשִׁבְטָת בְּמִנְחָה, קָרְרֵין שְׁלֹשָׁה, אֵין פּוֹתַח וְאֵין מַסְיִפְיִין עֲלֵיכֶם, וְאֵין מַפְטִירֵין בְּנִבְיא. הַפּוֹתַח וְהַחֲזִים בְּתֹרֶה, מַבָּרֵךְ לְפָנֶיךָ וְלְאֶחָדֶיךָ:

ב. בְּרָאָשֵׁי חֲדָשִׁים וּבְחַלּוֹ שֶׁל מוֹעֵד, קָרְרֵין אַרְבָּעָה, אֵין פּוֹתַח מֵהוּ וְאֵין מַסְיִפְיִין עֲלֵיכֶם, וְאֵין מַפְטִירֵין בְּנִבְיא. הַפּוֹתַח וְהַחֲזִים בְּתֹרֶה, מַבָּרֵךְ לְפָנֶיךָ וְלְאֶחָדֶיךָ. זה הַכָּל, כֹּל שִׁישׁ בּוֹ מַוְסֵּף וְאֵינוֹ יוֹם טוֹב, קָרְרֵין אַרְבָּעָה. בַּיּוֹם טוֹב, חֲמִשָּׁה. בַּיּוֹם הַכְּפֹרִים, שְׁשָׁה. בְּשִׁבְטָת, שְׁבָעָה. אֵין פּוֹתַח מֵהוּ, אֶבֶל מַסְיִפְיִין עֲלֵיכֶם, וַמַּפְטִירֵין בְּנִבְיא. הַפּוֹתַח וְהַחֲזִים בְּתֹרֶה, מַבָּרֵךְ לְפָנֶיךָ וְלְאֶחָדֶיךָ:

ג. אֵין פּוֹרֵסֵין אֶת שְׁמָעַ, וְאֵין עֹבְרֵין לְפָנֵי הַתְּבָה, וְאֵין נוֹשָׁאין אֶת כְּפִיהם, וְאֵין קָרְרֵין בְּתֹרֶה, וְאֵין מַפְטִירֵין בְּנִבְיא, וְאֵין עֹשְׂנִין מִעַמָּד

ומושב, ואין אומרים ברכות אבלים ותנחותמי אבלים וברכת חתנים,
ואין מזמנים בשם, פחות מעשרה. ובקרקעות, פשעה וכלה. ואדם,
כיווץ בהן:

ד. קורא בתורה לא יפחית משלשה פסוקים. לא יקרה למתרגמן
יותר מפסוק אחד, ובביבא שלשה. הוי שלשׁתן שלש פרשיות,
קורין אחד אחד. מדלgin בביבא ואין מדלgin בתורה. ועוד כמה הוא
מדליג, עד כדי שלא יפסיק המתרגמן:

ה. המפטיר בביבא, הוא פורס על שמע, והוא עובר לפניו הפתעה,
והוא נושא את כפיו. אם היה קטן, אביו או רבו עוברין על ידו:

ו. קטן קורא בתורה ומתרגם, אבל אין פורס על שמע, ואין
עובר לפניו הפתעה, ואין נושא את כפיו. פוחח פורס את שמע
ומתרגם, אבל אין קורא בתורה ואין עובר לפניו הפתעה ואין
נושא את כפיו. סומא פורס את שמע ומתרגם. רבי יהודה אומר,
כל שלא ראה מאורות מימי, אין פורס על שמע:

ז. כהן שיש בידו מומין, לא ישא את כפיו. רבי יהודה אומר, אף
מי שיש בידו צבאות אנטיס ופואה, לא ישא את כפיו, מפני
שהעם מסתכלין בו:

ה. **הָאֹמֵר אִנִּי עֹזֶב לְפָנַי הַתְּבָה בָּצְבּוּעַין,** אף בלבנים לא יעבור.
בָּסְגָּדֵל אִנִּי עֹזֶב, אף יחר לא יעבור. העושה תפלתו עגלת, סכנה
ו אין בה מצחה. נתנה על מצח או על פס ידו, הרי זו דרך הטענות.
אנו זהב, נתנה על בית אנגלי שלו, הרי זו דרך ההייזונים:

ט. **הָאֹמֵר יָבֹרְכוּ טֻבִּים,** הרי זו דרך הטענות. על קו צפור יגיעו
ר חמץ, ועל טוב יזכיר שמן, מודים מודים, משתקין אותו. המכנה
בעיריות, משתקין אותו. האומר, ומזרעה לא תתן להעביר למלה
(ויקרא יח), ומזרעה לא תנתן לאברהם בארכמיות, משתקין אותו
בגניפה:

י. **מַעֲשֵׂה רָאִיבָן** (בראשית לה), נקרא ולא מתרגם. מעשה תמר
(בראשית לח), נקרא ומתרגם. מעשה עגל הראשון (שמות לב),
נקרא ומתרגם. והשני (שם), נקרא ולא מתרגם. ברפת כהנים
(במדבר ו), מעשה זwid (שמואל ב י"א:כ"ז) ואמנון (שמואל ב יג),
לא נקראין ולא מתרגמין. אין מפטירין בפרקבה (יחזקאל א), ורבי
יהודה מתייר. רבי אליעזר אומר, אין מפטירין בהודע את ירושלים
(יחזקאל ט"ז:ב'):